

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI
BROJ: 32 0 Rs 491582 25 Rs
Tuzla, 29.04.2026. godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Šejla Čatić, u pravnoj stvari tužiteljice H.M. iz T., ... koju zastupaju punomoćnici S.R. i G.M., advokati u Zajedničkoj advokatskoj kancelariji „Razić & Maglovski“ iz Tuzle, Aleja Alije Izetbegovića broj 29, protiv tuženog Udruženje BOSPER Tuzla, ul. Bukinjska bb, kojeg zastupaju zakonski zastupnik R.S. i punomoćnici M.L. i A.O, advokati iz ZAK Amir Omerćehajić&Mirko Lekić, iz Tuzle, Petra Kočića broj 1, radi poništenja odluke o otkazu ugovora o radu, vrijednost spora 5.002,00 KM, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave, zaključene dana 08.04.2026. godine u prisustvu punomoćnika tužiteljice G.M., tužiteljice lično te punomoćnika tuženog M.L., donio je dana 29.04.2026. godine sljedeću

P R E S U D U

I Utvrđuje se da je nezakonito Rješenje o otkazu Ugovora o radu, broj: 41-04/25 od 28.04.2025. godine, kojim se tužiteljici otkazuje Ugovor o radu na neodređeno vrijeme zbog ekonomskih, tehničkih i organizacijskih razloga sa danom 12.06.2025. godine, te navedeno Rješenje ne proizvodi pravna dejstva što je tuženi dužan priznati i trpjeti.

II Nalaže se tuženom da tužiteljicu vrati na poslove i radne zadatke koje je obavljala u vrijeme donošenja Rješenja o otkazu ugovora o radu, te da joj uspostavi radno-pravni status počev od 07.07.2025. godine i izvrši isplatu neto plate koju bi tužiteljica ostvarila da je radila kod tuženog na radnom mjestu Stručni saradnik za pripremu i realizaciju projekata i ostale administrativne poslove, za period od 07.07.2025. do 25.01.2026. godine, u ukupnom iznosu od 7.368,42 KM kako slijedi:

- za period od 07.07.2025. do 31.07.2025. godine, iznos od 922,66 KM,
 - za period od 01.08.2025. do 31.08.2025. godine, iznos od 1.110,58 KM,
 - za period od 01.09.2025. do 30.09.2025. godine, iznos od 1.110,58 KM,
 - za period od 01.10.2025. do 31.10.2025. godine, iznos od 1.110,58 KM,
 - za period od 01.11.2025. do 30.11.2025. godine, iznos od 1.110,58 KM,
 - za period od 01.12.2025. do 31.12.2025. godine, iznos od 1.110,58 KM,
 - za period od 01.01.2026. do 25.01.2026. godine, iznos od 892,86 KM,
- sve sa zakonskom zateznom kamatom protekom roka od 30 dana u narednom mjesecu za dospelu plaću iz prethodnog mjeseca pa do isplate, sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

III Nalaže se tuženom da na ime tužiteljice izvrši Federalnom zavodu PIO/MIO Mostar uplatu zakonom propisanog obaveznog doprinosa za penzijsko-invalidsko osiguranje na način propisan zakonom, a po osnovu neisplaćenih plata koje bi tužiteljica primila da je ostala na radnom mjestu Stručni saradnik za pripremu i realizaciju projekata i ostale administrativne poslove u periodu

od 07.07.2025. godine do 25.01.2026. godine, u ukupnom novčanom iznosu od 2.247,81 KM i to kako slijedi:

- za period od 07.07.2025. do 31.12.2025. godine, iznos od 1.976,86 KM,
- za period od 01.01.2026. do 25.01.2026. godine, iznos od 270,95 KM, na način što će ove iznose uplatiti odjednom, u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

IV Obavezuje se tuženi da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3204,00 KM sa zakonskim zateznima kamatama od dana donošenja presude pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

Odbija se u cjelosti zahtjev tuženog za naknadu troškova postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica je ovom sudu dana 28.07.2025. godine putem punomoćnika podnijela tužbu protiv tuženog, radi poništenja odluke o otkazu ugovora o radu. U tužbi se navodi da je tužiteljica dugogodišnji radnik kod tuženog, u radnom odnosu na neodređeno vrijeme od 2005. godine, gdje je obavljala poslove na radnom mjestu Stručni saradnik za pripremu i realizaciju projekata i ostale administrativne poslove, u skladu sa Ugovorom o radu od 24.12.2015. godine. Dalje se navodi da je tužiteljici tuženi nezakonito otkazao naprijed navedeni ugovor o radu, Odlukom broj: 121-08/22 od 31.08.2022. godine, koja Odluka je poništena pravosnažnom Presudom Općinskog suda u Tuzli, broj: 32 0 Rs 433255 22 Rs od 22.02.2024. godine a tuženi nije uspio ni u revizijskom postupku.

Postupajući po navedenoj pravosnažnoj Presudi, tuženi je tužiteljici uspostavio radno-pravni status Odlukom, broj: 93-12/24 od 25.12.2024. godine, te joj isplatio sve pripadajuće plaće i uvezao radni staž od dana nezakonitog prekida radnog odnosa, do dana povratka na posao, a shodno čemu je Ugovor o radu broj: 474-12/15 od 24.12.2015. godine ponovo bio na snazi.

Tužba tvrdi da je odmah po povratku na posao bilo očigledno da tuženi ne želi da tužiteljica ima uvid u bilo kakvu poslovnu dokumentaciju niti je istu želio u svojim prostorijama, pa je donio Odluku o radu od kuće-online, broj: 04-01/25 od 10.01.2025. godine, na koju je tužiteljica dana 13.01.2025. godine uložila prigovor – odgovor, u smislu da njen posao nije moguće raditi od kuće i on-line, već je neophodno njeno prisustvo u prostorijama tuženog, naročito radi održavanja kontakata sa poslovnim partnerima, saradnicima i farmerima, te iz kojeg razloga ova Odluka nikada nije ni realizovana.

Tuženi je potom tužiteljici uručio Akt broj: 06-01/25 od 15.01.2025. godine kojim istoj utvrđuje radne zadatke za naredni period, a obzirom da su isti bili nepotpuni i neprecizni, tužiteljica je tuženom dana 21.01.2025. godine poslala Odgovor u kojem je potpunije, jasnije i preciznije navela šta je sve shodno ugovoru o radu obavezna obavljati i da joj se isto omogućiti, te je dala i svoje prijedloge o daljem radu, sve u cilju razvoja tuženog. Međutim, tuženi tužiteljici upućuje Akt broj: 11-01/25 od 27.01.2025. godine kojim se opstruiraju svi njeni prijedlozi, te istu kritikuje i zahtijeva izvještaj o radu za prethodni mjesec.

Tužiteljica navodi da je ovakvo ponašanje tuženog shvatila kao otežavanje rada i mobing, što je i napisala u Aktu od 27.01.2025. godine, zahtijevajući od tuženog

zaštitu prava iz radnog odnosa, na koji nikada nije dobila odgovor, a diskriminirajuće ponašanje prema tužiteljici od strane tuženog se nastavilo i za istu bilo nepodnošljivo i pretvorilo se u mobing praznog stola.

Zbog naprijed navedenog ponašanja tuženog, iz kojeg nesporno proizilazi uznemiravanje na radu, mobing i onemogućavanje izvršavanja radnih zadataka, tužiteljica se dana 15.04.2025. godine obratila Instituciji Ombudsmena Žalbom zbog diskriminacije, koji postupak je još uvijek u toku, a u kojem je tuženi dao svoje izjašnjenje u kojem je tužiteljica predstavljena kao "neradnik". Tužiteljica se pita zašto nakon toga, ako je "neradnik" nije dobila otkaz zbog teže povrede radnih obaveza, a ne kao tzv. tehnološki višak. Dalje navodi da tuženi samoinicijativno i bez konsultacije sa tužiteljicom, dana 28.04.2025. godine donosi Rješenje o korištenju preostalog dijela godišnjeg odmora za 2025. godine, da tužiteljica isti koristi od 05.05. do 23.05.2025. godine, te istovremeno donosi Rješenje o otkazu Ugovora o radu tužiteljici sa danom 12.06.2025. godine, zbog ekonomskih, tehničkih i organizacijskih razloga a razlozi za otkaz tužiteljici su identični kao prije tri godine, što je dokaz da tuženi ima samo jednu namjeru, a to je prestanak ugovora o radu tužiteljici. U obrazloženju rješenja je navedeno, kao što je to bilo i u prethodnoj odluci o otkazu, da se ukida radno mjesto na koje je tužiteljica raspoređena, sa ciljem finansijske konsolidacije i ostvarenja razvoja tuženog kroz propisani strateški okvir i modernizaciju unutrašnje strukture. Nadalje, u obrazloženju osporavane Odluke navedeno je da je u septembru 2024. tuženi donio "Strategiju razvoja udruženja Bosper 2024-2027-2034 godina" iz koje proizilazi činjenica da poslodavac od oktobra 2022. godine nema zaposlenih radnika, te da je tužiteljica jedini radnik koja je sudskom odlukom vraćena na posao, a da bi u pogledu ekonomske isplativosti, ostanak na snazi ugovora o radu sa istom, ugrozilo svrhu postojanja poslodavca. Tužiteljica navodi da je blagovremeno uložila prigovor na predmetnu Odluku, a naročito iz razloga što nije tačno da tuženi nema mogućnost da tužiteljicu zaposli na druge poslove, shodno članu 96. stav 2) Zakona o radu FBiH, da je ona doktor nauka i diplomirani inženjer stočarstva, a prethodnih godina po potrebi je pored svojih poslova obavljala i poslove inženjera ratarstva i inženjera voćarstva, a koji poslovi su u skladu sa ciljevima tuženog, definisanim Statutom, a bez utvrđenih ciljeva se tuženi ne bi mogao ni registrovati, a ciljevi su između ostalog, pružanje savjetodavne, informativne i stručne podrške, uticanje na povećanje ekonomskog razvoja kroz kreiranje novih radnih mjesta i očuvanje postojećih u oblasti poljoprivrede, ruralnog razvoja i lokalnog/regionalnog razvoja, u cilju smanjenja siromaštva, zatim transfer, promocija i obuka vezano za najsavremenije tehnologije iz oblasti poljoprivredne proizvodnje i ruralnog razvoja, turizma i zaštite okoliša, podsticanje razvoja ruralnog sektora kroz savjetovanje, informisanje, pružanje stručne podrške u oblasti projektnog menadžmenta uključujući rad na kreiranju i kandidovanju razvojnih projekata i razvoj apsorpcionih kapaciteta regije za privlačenje razvojnih sredstava domaćih i stranih institucija/organizacija/investitora/ donatora, distribuciju svih vrsta promotivnog materijala itd. Smatra da naprijed navedeni ciljevi Udruženja ukazuju na postojanje potrebe za rad tužiteljice i da nije postojao osnov za ukidanje radnog mjesta na koje je tužiteljica raspoređena po ugovoru o radu, odnosno da je postojala mogućnost da tužiteljica bude raspoređena na druge odgovarajuće poslove, a što proizilazi i iz akta tuženog – Radni zadaci, iz kojeg nesporno proizilazi potreba za radom tužiteljice. Naime, tuženi u osporavanom Rješenju navodi da je Odlukom broj: 14-12/2022 od 14.12.2022. godine ukinuo

radno mjesto na koje je tužiteljica raspoređena, pa da isto ne postoji, međutim tuženi nikada nije ni imao Pravilnik o radu sa sistematizacijom radnih mjesta, jer za istim nije bilo potrebe obzirom da je zapošljavao samo nekoliko radnika, te ni zakonski nije imao obavezu imati navedeni pravilnik, pa shodno tome, nema osnova ni za ove navode tuženog.

Tužiteljica navodi i da je u osporavanom Rješenju navedeno da je po nalogu tuženog vještak ekonomske struke proveo vještačenje na okolnosti da li je došlo do smanjenja obima posla kod poslodavca koji iziskuju smanjenje broja zaposlenih i reorganizaciju udruženja, da li je došlo do smanjenja prihoda iz vlastitih poslovnih aktivnosti udruženja i da li je ekonomski opravdano iz drugih poslovnih aktivnosti financirati troškove zaposlenih na poslovima kod kojih je eventualno došlo do smanjenja obima poslova. Smatra da iz samog zadatka proizilazi zahtjev tuženog da vještak uradi isti prema njegovim željama, te se isti ne odnosi na utvrđivanje rezultata poslovanja već na potvrđivanje teze tuženog da je došlo do smanjenja poslovanja a samo vještačenje je vršeno kao da je u pitanju društvo, a ne udruženje kao neprofitna organizacija te navodi da je općepoznato da su udruženja neprofitne organizacije, koje se financiraju iz projekata, a ne iz prihoda koje ostvaruju, te da se u realizaciju svakog projekta uračunavaju i troškovi rada ljudstva odnosno zaposlenih na istima.

Ne spori činjenicu da nije bilo novih projekata, ali smatra da je to upravo iz razloga što nije bilo radnika koji bi mogli aplicirati ni implementirati projekat, te da je tužiteljica odmah po povratku na posao išla u pravcu rada na projektima, ali da joj je isto tuženi opstruirao iz kojeg razloga je ponovo bila prinuđena uključiti Instituciju Ombudsmena zbog mobinga praznog stola.

Navodi i da je u prethodnom postupku za poništenje odluke o otkazu tužiteljici, tuženi isticao da sve poslove može obavljati preko drugog pravnog lica koje je tuženi osnovao - Plant doo Tuzla, te da u ovom pravnom licu ima uparžnenih radnih mjesta koje bi mogla tužiteljica obavljati, međutim istoj ništa nije ponuđeno od strane tuženog a tuženi kao osnivač navedenog pravnog lica, za koje je opštepoznato da dobro posluje, svakako da ostvaruje dividendu i ima prihod od iste.

Imajući u vidu sve naprijed navedeno smatra da je očigledno da je tuženi, odmah po donošenju Odluke o otkazu tužiteljici 2022. godine, donio Odluku o ukidanju radnog mjesta na koje je ista raspoređena, te je nakon donošenja prvostepene Presude Općinskog suda u Tuzli, kojim je poništena odluka o otkazu tužiteljici, pristupio izradi Strategije razvoja Udruženja, u smislu neopravdanosti zapošljavanja radnika, a potom je izvršio predmetne Presude i donio Odluku broj: 93-12/24 od 25.12.2024. godine kojom se tužiteljici uspostavlja radno-pravni status na radnom mjestu Stručni saradnik za pisanje i implementaciju projekata i ostale administrativne poslove, iako je to radno mjesto prethodno ukinuo. Dakle, tuženi je stavio van snage svoju Odluku kojom je navedeno radno mjesto ukinuo, a onda se u osporavanom Rješenju ponovo na tu istu poništenu odluku poziva kao osnov za otkaz tužiteljici.

Da je ovo tako navodi da proizilazi iz činjenice da je tuženi, nakon uspostavljanja radno-pravnog statusa tužiteljici po pravosnažnoj presudi, istoj dao naloge i radne zadatke dana 15.01.2025. godine, a koji su iz opisa poslova radnog mjesta

koje ona obavlja, a koje radno mjesto je, prema navodima iz obrazloženja osporavanog rješenja, ukinuto odlukom iz 2022. godine.

Nadalje, ističe da u obrazloženju osporavanog rješenja tuženi navodi da osniva Investicioni fond, da planira investicije sa drugim pravnim licima, da je namjera fonda smanjenje tekućih troškova poslovanja, pri čemu tuženi misli na plaće i doprinose tužiteljice, a sa druge strane nalaz vještaka kaže da su prihodi smanjeni, pa je jasno da tuženi planira investicije od plaće i doprinosa tužiteljice. Tužiteljica smatra da je nesporno je da ona nije ni ekonomski, ni organizacijski ni tehnološki višak, već je sam nepoželjna kod tuženog koji zapravo planira investicije, iz kojih će nesporno biti ostvaren profit, a tvrdi da nije ekonomski opravdano održati na snazi Ugovor o radu sa tužiteljicom, te smatra da tuženi želi "prisvojiti" sredstva koja se izdvajaju na ime plaće i doprinosa tužiteljici. Mišljenje tužiteljice je, da je ovakav stav tuženog i pristup poslovanju opravdan, svako privredno društvo, udruženje i druge kategorije poslodavaca, poslovali bi bez radnika, pravdajući se ekonomskom neisplativošću i neodrživošću ugovora o radu. Smatra da su navodi u obrazloženju osporavanog Rješenja da ne postoji mogućnost prekvalifikacije i dokvalifikacije imenovane radnice, kao i navodi da ste razmotrili starosnu dob iste, samo formalno navedeni, paušalno i bez ikakvog obrazloženja i dokaza, pa ako tuženi ima dovoljno sredstava iz kojih se uredno isplaćuju naknade članovima uprave, ako ima sredstava za investiranje, ako je nesporno da na računu ima oko milion i pet stotina konvertibilnih maraka, za koja tuženi tvrdi da su namijenjena za razvoj, to nema osnova za isticanje nepostojanja sredstava za isplaćivanje plaće tužiteljici, obzirom da isplata svih troškova ide sa istog računa i iz donatorskih finansijskih sredstava.

Tvrdi da ovakvo postupanje tuženog ima svoju pozadinu, a to je što se tužiteljica proteklih godina obraćala nadležnim institucijama i organima da spriječe nezakonit rad Skupštine i uprave tuženog, da je aktuelna Skupština i uprava tuženog ishodovala upis u registar u junu 2022. godine i to nakon nekoliko mjeseci bezuspješnih pokušaja za navedeno, a protiv Ministarstva pravde BiH, koje je donijelo Rješenje o upisu tuženog u Registar udruženja, te je tužiteljica pokrenula Upravni spor pred Sudom BiH, koji vodi postupak u ovom predmetu pod brojem: S1 3 U 043362 22 Fp, koji je po Apelaciji tužiteljice, pred Ustavnim sudom BiH. Smatra da činjenicu, da je tuženi imao za cilj samo otkazati ugovor o radu tužiteljici i udaljiti je sa radnog mjesta, tj iz prostorija tuženog, dokazuje i Rješenje o korištenju godišnjeg odmora koje je doneseno samovoljno od strane tuženog.

Tužiteljica predlaže Sudu da donese presudu kojom se utvrđuje da je nezakonito Rješenje o otkazu Ugovora o radu, broj: 41-04/25 od 28.04.2025.godine, te da isto ne proizvodi pravna dejstva što je tuženi dužan priznati i trpjeti, zatim da se naloži tuženom da tužiteljicu vrati na poslove i radne zadatke koje je obavljala u vrijeme donošenja Odluke o otkazu ugovora o radu, te da joj uspostavi radno-pravni status počev od 12.06.2025. godine i izvrši isplatu plate u visini ugovorene neto plate od 1.036,54 KM uvećanu za 0,6% za svaku godinu radnog staža kod tuženog, a koju bi tužiteljica ostvarila da je radila kod tuženog na radnom mjestu Stručni saradnik za pripremu i realizaciju projekata i ostale administrativne poslove u periodu od 12.06.2025. godine do dana povratka na posao, te da za tužiteljicu uplati pripadajuće doprinose za PIO Federalnom zavodu za penzijsko i

invalidsko osiguranje na ime utvrđenog iznosa plate za isti period, a sve do povratka tužiteljice na posao kod tuženog, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od dospijeca svakog mjesečnog iznosa plate, te potražuje i troškove postupka.

Na pripremnom ročištu tužiteljica ostaje kod ovih navoda s tim što uređuje tužbeni zahtjev u odnosu na plate u smislu da se iste traže do dana vještačenja, a tužbeni zahtjev konačno opredjeljuje nakon provedenog vještačenja na način kako je usvojeno izrekom presude.

U odgovoru na tužbu od 17.09.2025. godine tuženi osporava tužbeni zahtjev u cijelosti navodeći kao nespornu činjenicu da je tužiteljica bila zaposlena kod tuženog temeljem predmetnog Ugovora o radu broj: 474-12/15 od 24.12.2015. godine a koji ugovor je raskinut Rješenjem o otkazu ugovora o radu broj: 41-04/25 od 28.04.2025. godine. Navodi da se predmetna odluka o otkazu temelji na članu 96. stav 1. tačka a. Zakona o radu F BiH, da je već isticano u predmetnoj odluci da je radno mjesto tužiteljice ukinuto Odlukom tuženog broj 14-12/2022 od 14.12.2022. godine, a da su pored navedenog, u 2024. i 2025. godini nastupile novonastale okolnosti i to izostanak odobrenih projekata, strateška racionalizacija i daljnje smanjenje ljudskih resursa (od jednog do nula sistematizovanih izvršilaca) a što je sve definisano u Strategiji razvoja 2024–2027–2034 tuženog, te su naprijed navedeni negativni ekonomski trendovi potvrđeni Nalazom stalnog sudskog vještaka ekonomske struke od 03.05.2025.

Tuženi tvrdi da je u smislu pomenute zakonske odredbe razmotrio sve opcije rasporeda na druge poslove i prekvalifikacije ili dokvalifikacije te je utvrdio da ne postoje upražnjena odgovarajuća radna mjesta niti realne potrebe posla za radnim mjestom tužiteljice, napominjući da tuženi nema vijeće zaposlenika niti sindikat a slijedom čega ne postoji obaveza konsultacije prema članovima 109–110 ZOR FBiH. Dakle, kako je to u predmetnoj odluci iscrpno obrazloženo, tuženi navodi da je ista donesena isključivo radi ekonomskih, tehničkih i organizacijskih razloga, a ne zbog ličnih svojstava tužiteljice kako to imenovana nesnovano tvrdi, uz napomenu da su njene tvrdnje o mobingu i opstrukciji paušalne te kao takve nepotkrijepljene dokazima.

Tuženi naglašava da Zakon o radu F BiH dopušta otkaz kada, usljed ekonomskih, tehničkih ili organizacijskih razloga, prestane potreba za obavljanjem određenih poslova kod poslodavca te tvrdi da se u konkretnom slučaju radi o objektivnoj i trajnoj nemogućnosti održavanja radnog mjesta jer ne postoje projekti koji bi generisali poslove predmetnog profila niti sredstva za stalno finansiranje te pozicije, zatim da je čak i nakon povratka tužiteljice po pravosnažnoj presudi u ranijem postupku, pravo tuženog da, kada naknadno nastupe ekonomski, tehnički i organizacijski razlozi, da donese novo rješenje o otkazu pa se stoga ne može govoriti o prejudiciranju niti o zabrani ponovnog odlučivanja jer se radi o drugom, novim činjenicama i drugom vremenskom okviru.

Navodi da zahtjev za vraćanje na posao pretpostavlja nepostojanje ekonomskih, tehničkih i organizacijskih razloga odnosno egzistenciju mogućnosti zadržavanja ili rasporeda radnika, a kako je tokom donošenja odluke o otkazu ugovora o radu tužiteljice dokazano suprotno kroz ukidanje radnog mjesta Stručni saradnik za pisanje i implementaciju projekata i ostale administrativne poslove, izostanak projekata, racionalizacija, zatim negativni ekonomski pokazatelji uz analizu – u

konkretnom slučaju ukazuju da ne postoje procesno-materijalne pretpostavke za vraćanje tužiteljice na rad.

U pogledu novčanih zahtjeva tužiteljice ističe da je prvobitni zahtjev iz tužbe za plaće i doprinose „do vraćanja na posao“ preuranjen jer isti kao takav obuhvata neizvjesne buduće periode, odnosno, eventualna dosuda može se odnositi najdalje do dana presuđenja, ne i na buduće, nedospjele periode.

Tuženi ističe i da Mišljenja i preporuke Ombudsmena nisu obavezujući pravni akti te da isti ne zamjenjuju sudski standard dokazivanja, no u svakom slučaju osporava postojanje diskriminacije ili uznemiravanja sa posebnom napomenom da navedena institucija nikada nije utvrdila bilo kakvu diskriminaciju, već nasuprot – svaka od mnogobrojnih prijava navedenoj ustanovi, kao i krivičnih prijava podnesnih KTTK su redom odbijene kao nesonovane.

Imajući u vidu da je tuženi proaktivno želio izbjeći eventualnu nezakonitost predmetne odluke o otkazu ugovora o radu, navodi da je angažovao stalnog sudskog vještaka koji je utvrdio da je smanjenje obima poslova tuženog kroz projekte udruženja snažno započelo tokom 2008. godine kada je isti imao 12 zaposlenih, do smanjenja na 4 zaposlena 2015. godine, odnosno na 1 preostalog zaposlenog 2021. godine. Smatra da pored nedovoljno realizovanih projekata koje kao probleme tuženi navodi u svojim aktima, zbog kojih je donosio veliki broj strategija, racionalizacija troškova i konsolidacija za izlazak iz nastalih ekonomski problema, ekonomski posmatrano najbolje se ogleda kroz finansijske izvještaje za posljednjih 10 godina i to: Bilanse Uspjeha (Izvještaj o prihodima i rashodima) za 2015. do 2024., godinu. Navodi da je vještak uzeo u obzir hipotetičnu činjenicu u smislu da i kada bi tuženi imao jedini cilj da isplaćuje platu i ostala primanja radnicima – naprijed navedeno ne bi bilo ekonomski održivo obzirom da ukoliko se uzmu i ostali prihodi u kojima je uzeta dobit od društva „Plant“ d.o.o. Tuzla, isti nisu dovoljni za finansiranje troškova plata i ostalih primanja zaposlenih, iako ti prihodi i ne trebaju pokrivati troškove plata zaposlenih u udruženju. Dalje, navodi da je vještak utvrdio da je tuženi kao neprofitna organizacija ne bi trebao uzimati niti ostvarenu dobit u društvu „Plant“ d.o.o. Tuzla (ili pak samo mali dio za pokriće nužnih troškova), jer je cilj udruženja pomoći u radu i razvojnim projektima osnovanog preduzeća „Plant doo Tuzla“, a sasvim je sigurno da bi društvo iz svoje dobiti moglo više ulagati u savremene tehnologije i razvoj. Takođe, utvrdio je da bi se neplanskim trošenjem sredstava sa računa razvojnog fonda doveo u pitanje sam opstanak tuženog kao udruženja, jer je prema izvještajima tuženog u nedostatku aktivnosti realizovanih projekata potrošeno više od milion KM navedenih sredstava za plate i ostala primanja, te da su zbog toga i donoseni elaborati o ekonomsko finansijskoj konsolidaciji tuženog, kao i da su otkazani ugovori za svih 12 radnika udruženja kako je to gore pomenuto. Navodi da je vještak utvrdio da je prema pravilima ekonomske struke i nauke, kod bilo kojeg privrednog društva ekonomski neopravdano da poslovne jedinice koje posluju sa dobitkom pokrivaju poslovne jedinice koje ostvaruju gubitak, posebno iz ekonomskih razloga jer navedeno predstavlja jedan od najbržih načina za stečaj cjelokupnog društva. U konkretnom slučaju obzirom da tuženi shodno pozitivnom Zakonu o udrugama primarno nije osnovan sa ciljem sticanja profitabilnosti i ostvarivanja dobitka već njegovo poslovanje mora biti iznad rentabilne tačke, smatra da mu to ne daje za pravo da posluje sa gubitkom i dovede udruženje do likvidacije ili stečaja, odnosno do trenutka u kojem članovi udruženja ne ostvaruju dovoljne poslovne prihode iz vlastitih aktivnosti. Po stavu tuženog svaki projekat koji se realizuje

mora imati pokrivenne sve troškove pa i troškove zaposlenih na tom projektu, sa napomenom da niti jedan projekat ne može finansirati troškove drugog projekta a udruženje kao osnivač mora voditi brigu o interesu osnovanog društva „Plant“ d.o.o. Tuzla.

Obzirom da tuženi ima određena ranije dobijena sredstva na računu udruženja (koja se ogledaju kroz razvojni fond), smatra da treba uzeti u obzir da je glavni i osnovni cilj udruženja „transfer najsavremenije tehnologije iz oblasti poljoprivredne proizvodnje“ i da se isti u nedostatku drugih projekata i trasfera najbolje može provesti preko projekata osnovanog privrednog društva „Plant doo Tuzla“, kako bi direktno kroz prijedloge iz društva imali mogućnost uvidjeti koje su to najsavremenije tehnologije dalje potrebne za razvijanje posebno proizvodnje povrća u zaštićenom prostoru.

Obzirom da je tuženi kao udruženje neprofitabilna organizacija, smatra da prikupljeni prihodi od donacija i/ili dobiti ostvarene kroz društvo „Plant doo Tuzla“ se imaju koristiti za realizaciju konkretnih projekata udruženja definisanih svojim strategijama a nikako za pokrivanje operativnih troškova zaposlenih u nedostatku tekućih projekata. Kako je tuženi kao udruženje osnivač društva „Plant“ d.o.o. Tuzla, smatra da bi se donošenjem odluka o isplati dobiti društva prema udruženju (tj. neprofitabilnoj organizaciji) a iz koje su finansirali i vlastiti troškovi plata zaposlenim, smanjio potencijalni razvoj društva „Plant“ doo Tuzla.

Navodi i da je vještak utvrdio da ekonomski posmatrano ukoliko bi tuženi nastavio sa trošenjem sredstava sa računa bez novih konkretnih projekata i prihoda – samo njegovo funkcionisanje bi bilo ugroženo, kao i funkcionisanje društva „Plant“ d.o.o Tuzla“ a što bi u konačnici dovelo do zatvaranja i samog udruženja i navedenog društva.

U pogledu navoda iz tužbe da je tuženi tužiteljici uskratio uvid u poslovnu dokumentaciju, da je nad imenovanom vršio mobing tuženi iste odbacuje kao neistinite a u pogledu ostalih navoda iz tužbe tužiteljice, tuženi problematizuje stav tužiteljice prema kojem ju je tuženi navodno bio dužan rasporediti na druge poslove u smislu člana članu 96. stav 2. ZOR FBiH, zatim da statutarni ciljevi i akt “Radni zadaci” dokazuju postojanje potrebe za njenim radom te da, kako tuženi nije imao pravilnik sa sistematizacijom, nema osnova za ukidanje radnog mjesta.

Ukazuje da član 96. stav 2. ZOR FBiH poslodavcu nameće obavezu da razmotri mogućnost rasporeda ili prekvalifikacije, ali ne i obavezu da stvara novo radno mjesto niti da održava mjesto za koje je objektivno prestala potreba podsjećajući da je tuženi nakon ukidanja predmetnog radnog mjesta i usvajanja strateških akata koji predviđaju racionalizaciju do nule izvršilaca, objektivno utvrdio da ne postoje upražnjena odgovarajuća mjesta niti stvarna organizacijska potreba, te da u 2024/2025 godini nema odobrenih projekata niti sredstava koja bi trajno finansirala takav angažman.

Navodi da statutarni ciljevi na koje se tužiteljica poziva imaju opšti, programski karakter te isti kao takvi ne predstavljaju sistematizaciju poslova niti dokaz trenutne potrebe za stalnim zaposlenjem obzirom da se navedeni ciljevi ostvaruju projektno, kada i ako postoji finansiranje.

Tvrđi da je činjenica da je tužiteljica ranije, po potrebi, obavljala i druge stručne poslove ali to ne znači da danas postoji trajna i finansijski održiva potreba za tim poslovima jer interni akt “Radni zadaci” ne stvara novo radno mjesto niti dokazuje postojanje sredstava obzirom da je riječ o privremenim zaduženjima nakon

vraćanja na posao te ukazuju da taj akt ne može derogirati odluku o ukidanju mjesta ni kasniju strategiju racionalizacije.

Tuženi samtra da je sporan i navod tužiteljice da je tuženi nakon poništenja ranijeg otkaza, faktički stavio van snage odluku o ukidanju radnog mjesta i potom se u novom rješenju opet pozvao na tu istu „poništenu“ odluku što bi dokazivalo da radno mjesto postoji i da je otkaz nezakonit i nalazi da je ovaj navod neosnovan jer izvršenje pravosnažne presude i uspostavljanje radno-pravnog statusa krajem decembra 2024. godine nije stavljalo van snage odluku o ukidanju radnog mjesta tužiteljice, niti je moglo „oživjeti“ ukinuto radno mjesto u sistematizaciji. Smatra da je za stavljanje van snage organizacijske odluke potreban poseban, izričit akt iste pravne snage, a takav akt ne postoji a da je odluka o uspostavi statusa donijeta isključivo radi izvršenja prethodne presude te ne može predstavljati akt kojim se trajno vraća ukinuto mjesto u organizaciju a privremeni nalozi i radni zadaci od početka ove godine ne dokazuju postojanje sistematizovanog mjesta niti finansijski održive potrebe, nego istu predstavljaju privremena zaduženja u okviru izvršenja presude i organizacije posla u zavisnosti od realnih potreba. Smatra da razlozi za otkaz ne proizlaze samo iz odluke o ukidanju radnog mjesta iz 2022. godine, nego i iz novonastalih činjenica u 2024. i 2025. godine poput izostanka odobrenih projekata, strateške racionalizacije kojom je planiran rad bez zaposlenih i utvrđenog finansijskog nesrazmjera koji onemogućava održavanje stalnog radnog mjesta i drugo.

Navodi da je Investicioni fond instrument racionalizacije i diverzifikacije izvora finansiranja u skladu sa strateškim aktima i ne stvara obavezu poslodavcu da održava radno mjesto za koje je objektivno prestala potreba te da ekonomski, tehnički i organizacijski razlozi predstavljaju standard koji ne zavisi od trenutne likvidnosti ili postojanja kapitala, nego od postojanja stvarne i održive potrebe za poslom u organizaciji, pa čak i kada bi poslodavac raspolagao sredstvima, nije dužan iz razvojnih ili investicionih fondova finansirati stalnu plaću bez odgovarajućih projektnih aktivnosti. Navodi da “Profit” koji se eventualno očekuje od ulaganja ne znači da postoji stvaran posao za profil tužiteljice niti da je održivo uspostaviti ili zadržati ukinuto radno mjesto sa napomenom da je svrha fonda smanjenje ukupnih troškova i jačanje finansijske održivosti, a ne kreiranje novih radnih mjesta mimo stvarnih potreba i finansiranja.

Smatra da je tvrdnja tužiteljice da se “investira od plaće tužiteljice” špekulativna i netačna obzirom da su razvojna i investiciona sredstva namjenski opredijeljena odlukama organa udruženja i ne zamjenjuju projektno finansiranje stručnih angažmana a činjenica da su naknade članovima uprave postojale, pritom dodatno smanjene i često uz volonterski angažman, ne stvara pravnu dužnost da se održava radno mjesto koje je organizacijski ukinuto.

Ističe da su neosnovane i tvrdnje tužiteljice da su razmatranje prekvalifikacije/dokvalifikacije i njene starosne dobi “paušalno” navedeni obzirom da je tužitelj Poslodavac izvršio provjeru po članu 96. stav 2. ZOR FBiH i utvrdio da ne postoje upražnjena odgovarajuća mjesta niti realne potrebe posla a što tuženi smatra, implicira da je tuženi ispunio svoju obavezu kao poslodavca da razmotri te mogućnosti, ali ne i da stvara nova radna mjesta ili izmišlja poslove bez osnova u stvarnom obimu aktivnosti. osporava i tvrdnju o retoriziji zbog obraćanja institucijama obzirom da ista ničim ne dokazuje postojanje uzročno-posljedične veze između njenog obraćanja tijelima i odluke o otkazu. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije u cijelosti.

Tužiteljica tokom postupka ostaje kod navoda iz tužbe a u izjašnjenju na odgovor na tužbu ističe da tuženi kao udruženje nije osnovano sa ciljem ostvarivanja profita i dobiti te da je svih godina koliko je ona radila kod tuženog dobit bila izuzetno mala, jer su sa povećanjem prihoda rasli i rashodi. Naglašava i da iz materijalne dokumentacije koju je uz odgovor na tužbu dostavio tuženi, proizilazi da je u Strategiji održivosti za 2016-2020. godinu u poglavlju IX Potrebni ljudski resurski, navedeno da svi zaposleni trebaju raditi na praćenju javnih poziva za dodjelu bespovratnih sredstava, kao i izradu kvalitetnih projektnih prijedloga, te da Bosper treba raditi na jačanju kapaciteta zaposlenih u oblasti izrade projektnih prijedloga, izgradnji dobrih odnosa i komuniciranje sa postojećim i potencijalnim donatorima, te razvijati kapacitete u oblasti zagovaranja i lobiranje interesa, potreba i zahtijeva vlastitog članstva pa su dakle zaposleni ti koji trebaju pratiti javne pozive i na iste aplicirati projektima, koje upravo oni pripremaju a obzirom da tuženi u proteklom periodu nije imao nijednog zaposlenog, sasvim je jasno da nije ni bilo projekata jer ih nije imao ko ni pripremiti. Nadalje, navodi da iz Strategije razvoja 2024-2027-2034 nesporno proizilazi da je strateški cilj direktan rad za i sa poljoprivrednicima, te rad na razvojnim projektima za ruralna područja, a što su upravo bili radni zadaci tužiteljice i koje poslove je ona obavljala u periodu prije prvog otkaza Ugovora o radu, a koje poslove je po ugovoru o radu trebala obavljati i nakon uspostave radno-pravnog statusa po sudskoj presudi, ali joj je tuženi onemogućavao.

Ističe da je tuženi udruženje, formirano u skladu sa Zakonom o udruženjima i fondacijama, koje je u obavezi da posluje u skladu sa ciljevima utvrđenim statutom, pa je nejasno zašto tuženi provodi konsolidaciju i poziva se na istu kao osnov za otkaz tužiteljici, kad tuženi nema osnova za provođenje konsolidacije, ima sredstava na računu dovoljno za djelovanje u skladu sa ciljevima te ostvaruje dovoljno prihoda za podmirivanje rashoda te ne posluje sa minusom. Tužiteljica ističe i da je tuženi u radnom odnosu samo tužiteljicu te čitavu restrukturu koju naziva konsolidacijom zasniva upravo na otkazu tužiteljici kao da će se novčana sredstava koje je tuženi izdvajao za platu tužiteljici, spasiti poslovanje tuženog u potpunosti te navodi da tuženi ima depozit na računu u iznosu od 1,4 miliona koji se dijelom može iskoristiti za restrukturu tuženog, a dijelom za isplatu plaće tužiteljici, te restrukturu odnosno konsolidaciju može izvršiti i prodajom nepokretne i pokretne imovine te opreme koja se takođe može prodati i iskoristiti u svrhu restrukture tuženog a koji tuženi u ovom postupku naziva konsolidacijom.

Smatra da tuženi fingira loše uvjete poslovanja te svjesno stvara takve okolnosti, neradom rukovodstva tuženog, čime je tuženi doveden u situaciju da nema projekata, pa samim tim nema ni dodatnih prihoda kojih je bilo u ranijem periodu dok je tužiteljica radila bez ometanja. Dakle smatra da tuženi stvara privid lošeg poslovanja, kako bi tužiteljici otkazao ugovor o radu, a zapravo se ne radi o nemogućnosti poslovanja, već činjenici da niko kod tuženog ne radi.

Tužiteljica ističe i da to što je tuženi donio Odluku o ukidanju radnog mjesta na koje je raspoređena tužiteljica, još 2022. godine kada joj je prvi put otkazao ugovor o radu, ne predstavlja osnov za otkaz iz organizacijski razloga, jer tuženi u osporavanoj odluci o otkazu nije obrazložio na koji način će se obavljati poslovi koje je do tada obavljala tužiteljica, već tvrdi da za tim poslovima nema potrebe što nije dokazao obzirom da iz svih materijalnih dokaza tuženog proizilazi da se poslovanje tuženog i ostvarivanje profita postiže kroz projekte. Navodi i da društvo Plant doo posluje sa dobiti, a obzirom da tuženi kako ističe sve radi preko ovog

pravnog lica i obzirom da su u pitanju dva pravno povezana lica, tužiteljica ističe da je u konkretnom slučaju postojala obaveza tuženog da tužiteljici ponudi ugovor o radu sa Plantom doo te da je za te potrebe prekvalifikuje ili dokvalifikuje.

Tuženi tokom postupka ostaje kod odgovora na tužbu i iznesenih prigovora predlažući da se tužbeni zahtjev odbije jer je otkaz zakonit.

U toku dokaznog postupka provedeni su dokazi uvidom i čitanjem u: Ugovor o radu radi usklađivanja sa zakonom, broj: 474-12/15 od 24.12.2015. godine, Odluka o otkazu ugovora o radu broj: 121-08/22 od 31.08.2022. godine, Presuda Općinskog suda u Tuzli, broj: 32 0 Rs 433255 22 Rs od 22.02.2024. godine, Presuda Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 32 0 Rs 433255 24 Rsž od 11.11.2024. godine, Rješenje Vrhovnog suda FBiH, broj: 32 0 Rs 433255 25 Rev od 06.05.2025. godine, Odluka, broj: 93-12/24 od 25.12.2024. godine, Odluku o radu od kuće-online, broj: 04-01/25 od 10.01.2025. godine, Odgovor na Odluku o radu od kuće, od 13.01.2025. godine, Radni zadaci za naredni period broj: 06-01/25 od 15.01.2025. godine, Odgovor na radne zadatke od dana 21.01.2025. godine, Akt tuženog, broj: 11-01/25 od 27.01.2025. godine, Odgovor i Zahtjev za zaštitu prava od 27.01.2025. godine, Žalba zbog diskriminacije od 15.04.2025. godine, Izjašnjenje tuženog na akta Institucije Ombudsmena za ljudska prava BiH od 21.05.2025. godine, Izjašnjenje tužiteljice na izjašnjenje tuženog, od 10.06.2025. godine, Rješenje o otkazu Ugovora o radu, broj: 41-04/25 od 28.04.2025.godine, Obrazac JS3100 od 12.06.2025. godine, Prigovor na Rješenje o otkazu Ugovora o radu od 14.05.2025.godine, Odluka, broj: 56-06/25 od 10.06.2025. godine, Rješenje o korištenju godišnjeg odmora, broj: 40-04/25 od 28.04.2025. godine, Uvjerenje JU Službe za zapošljavanje TK broj: 21-04-2-149/25 M.Š. od 03.11.2025. godine, Izvještaj o finansijskom položaju na kraju perioda na dan 31.12.2024. godine, Izvještaj o prihodima i rashodima na dan 31.12.2024.g., Izvještaj o finansijskom položaju na kraju perioda na dan 31.12.2023. g., Izvještaj o prihodima i rashodima na dan 31.12.2023.g., Izvještaj o finansijskom položaju na kraju perioda na dan 31.12.2022. g., Izvještaj o prihodima i rashodima na dan 31.12.2022.g., Zapisnik broj: 32 0 Rs 433255 od 12.12.2023. godine, Odgovor Zirat Banke broj: 412/2023 od 31.10.2023. godine, Odgovor Intesa Sanpaolo banke broj: P-76263-IJB/23 od 08.11.2023. godine sa Analitičkom karticom tuženog od 03.11.2023. godine, Finansijski izvještaji bilansi uspjeha tuženog (Izvještaj o prihodima i rashodima) za 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024. godinu, Finansijski izvještaji bilansi uspjeha tuženog (Izvještaji o finansijskom položaju na kraju perioda – bilanse uspjeha) za 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023., 2024., godinu, Statut tuženog broj :742-3/2006 od 24.03.2006. godine, Statut tuženog iz 2021., Program racionalizacije poslovanja tuženog od februara 2015. godine, Strategija održivosti tuženog sa planom rada 2016-2020. godine, Elaborat o finansijskoj konsolidaciji tuženog i plan rada za 2022., godinu; Strateški okvir za razvoj tuženog 2022-2023 godina; Strategija razvoja tuženog 2023-2027. godina; Strategija razvoja tuženog 2024-2027-2034. godina, izvršen je uvid u dopis Ziraat Banka koji je predat preporučeno na poštu 25.02.2026. godine zatim dopis Intesa Sanpaolo Banka od dana 23.02.2026. godine, provedeno je saslušanje tužiteljice u svojstvu parnične stranke, zatim saslušanje zakonskog zastupnika tuženog R.S. te saslušanje svjedoka S.S., A.H., kao i vještačenje po vještaku ekonomske struke Almiri Hurić po nalazu i mišljenju od 26.01.2026. godine.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svih dokaza pojedinačno i u vezi s ostalim dokazima, u skladu sa članom 8 Zakona o parničnom postupku FBiH (Sl. Novine FBiH 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15-ZPP), utvrđeno je sljedeće:

Među strankama nije sporna činjenica da je tužiteljica bila radnik kod tuženog na neodređeno vrijeme od 2005. godine gdje je obavljala poslove radnog mjesta Stručni saradnik za pripremu i realizaciju projekata i ostale administrativne poslove shodno zaključenom Ugovoru o radu, te Ugovoru o radu radi usklađivanja sa zakonom br. 474-12/15 od 24.12.2015. godine, da joj je dana dana 01.09.2022. godine uručena Odluka o otkazu ugovora o radu broj 121-08/22 od 31.08.2022. godine iz koje proizilazi, da joj se otkazuje Ugovor o radu na neodređeno vrijeme zbog ekonomskih, tehničkih i organizacijskih razloga, da je u predmetu broj 32 0 Rs 433255 22 Rs od 22.02.2024. godine donesena presuda kojom je utvrđeno da je nezakonita predmetna odluka od 31.08.2022. godine kojom se tužiteljici otkazuje Ugovor o radu na neodređeno vrijeme zbog ekonomskih, tehničkih i organizacijskih razloga sa danom 14.10.2022. godine, te određeno da navedena Odluka ne proizvodi pravna dejstva, a tuženom naloženo da tužiteljici uspostavi radno-pravni status počev od 15.10.2022. godine i istu vrati na poslove i radne zadatke koje je obavljala u vrijeme donošenja Odluke o otkazu ugovora o radu, kao i da joj i izvrši isplatu neto plate za period od 15.10.2022. do 20.11.2023. godine u ukupnom iznosu od 15.016,77 KM. Nije sporno ni da je ta presuda u glavnoj stvari potvrđena presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 Rs 433255 24 Rsž od 11.11.2024. godine a prvostepena presuda preinačena samo u odnosu na troškove postupka, niti je sporno da je povodom izjavljene revizije Vrhovnom sudu F BiH taj sud donio odluku kojom je revizija odlučena kao nedozvoljena.

Nadalje, nije sporno niti da je tuženi dana 25.12.2024. godine donio odluku kojom je proveo navedenu prvostepenu presudu te uspostavio radno pravni status tužiteljici počev od 15.10.2022. godine te je vratio na poslove i radne zadatke na radnom mjestu Stručni saradnik za pisanje i implementaciju projekata i ostale administrativne poslove a na osnovu ugovora o radu od 24.12.2015. godine.

Sporno je da li je zakonito rješenje o otkazu ugovora o radu od 28.04.2025. godine, broj 41-04/25, koju je tuženi donio nakon što je tužiteljicu vratio na posao po prethodnoj presudi.

Iz materijalne dokumentacije proizilazi da tuženi nakon vraćanja tužiteljice na posao dana 10.01.2025. godine donio odluku o radu od kuće – onlajn za tužiteljicu na koju je ista dostavila odgovor i zahtjevala između ostalog poništenje odluke i vraćanje uslova rada, osiguranje uslova rada koji uključuju pristup kancelarijskim prostorijama, dostavljanje zapisnika sa Skupštine tuženog na kojoj je donesena odluka o radu od kuće, kao i jasno definisanje obaveza i zadataka uključujući sedmične, mjesečne i kvartalne planove rada kako bi njeni poslovi bili u skladu sa opisom radnog mjesta, te izradu zapisnika i evidencija rada, uključujući ovjerene evidencije vremena, odsustva i ispunjenih zadataka, a tuženi je tužiteljici dostavio akt „radni zadaci za naredni period“ od 15.01.2025. godine gdje je naveo zadatke i naveo da će za obavljanje poslova biti osiguran računar sa pristupom internetu. Tužiteljica je povodom navedenog akta dostavila tuženom novi dopis – odgovor na radne zadatke za naredni period u kojem ukazuje na, po njenom mišljenju nedostatke u sadržaju zadataka. Tuženi je dana 27.01.2025. godine sačinio dopis kojim se izjasnio vezano za prethodni akt

tužiteljice u kojem je između ostalog dao određene zadatke i rokove, a vezano za koji se tužiteljica izjasnila podneskom od 27.01.2025. godine, naslovljavajući ga kao odgovor na dopis od 27.01.2025. godine i zahtjev za zaštitu prava. Ista je uputila Instituciji Ombdusmena za ljudska prava žalbu zbog diskriminacije dana 15.04.2025. godine a tuženi se aktom od 15.05.2025. godine izjasnio instituciji Ombdusmena vezano za navedeno kao i tužiteljica podneskom od 10.06.2025. godine.

Tuženi je dana 28.04.2025. godine donio odluku broj 41-04/25 kojom je tužiteljici zaposlenoj na radnom mjestu Stručni suradnik za pisanje i implementaciju projekata i ostale administrativne poslove otkazao ugovor o radu broj 474-12/15 od 24.12.2015. godine zbog ekonomskih, tehničkih i organizacijskih razloga na osnovu zakonske odredbe iz člana 96 stav 1 tačka a. Zakona o radu F BiH (Sl. novine F BiH br. 26/16, 89/18, 23/20,49/21,103/21, 44/22, 39/24-ZOR). U obrazloženju navedenog rješenja se navodi da je tužiteljica ugovorom o radu od 24.12.2015. godine bila zaposlenik na radnom mjestu kako je navedeno a da isto više ne postoji jer je ukinuto odlukom od 14.12.2022. godine kada se predmetna odluka donosi na osnovu odredbe člana 96 stav 1 točka a. ZOR jer poslodavac više nema potrebe za angažovanje zaposlenika na naznačenom radnom mjestu jer isto ne postoji pa da nema mjesta da ponudi ugovor o radu za drugo radno mjesto tužiteljici koje odgovara njenoj stručnoj spremi. Navodi se da je prije donošenja predmetne odluke poslodavac uzeo u obzir starosnu dob tužiteljice te da je razmotrio mogućnosti njene prekvalifikacije odnosno dokvalifikacije ali da je utvrđeno da ne postoje mogućnosti da se prekvalifikuje i dokvalifikuje za rad na drugim poslovima obzirom da ne postoji nijedno slično radno mjesto na koje bi se mogla eventualno zaposliti imajući u vidu da je strateško usmjerenje poslodavca da radi bez zaposlenih osoba. Ističe se da je poslodavac nevladina organizacija koja se finansira iz sredstava od strane odobrenih projekata od strane finansijera, da u vremenskom periodu nakon podnošenja tužbe tužiteljice u predmetu 32 0 Rs 433255 22 Rs nije odobren niti jedan projekat iz čijih sredstava bi se mogao finansirati dalji angažman tužiteljice, naglašava da trenutno ne radi na realizaciji bilo kakvih projekata, da se još od 2016. godine pokušao ekonomski konsolidovati, da obim posla kontinuirano opada, da je još prije podnošenja tužbe u predmetu 32 0 Rs 433255 22 Rs usvojio određene dokumente-Strateški okvir za razvoj udruženja 2022-2023 i Elaborat o ekonomsko finansijskoj konsolidaciji Udruženja za 2022. koji predviđaju racionalizaciju poslovanja i smanjenje ljudskih resursa sa 1 na 0, te da je u septembru 2024. godine usvojena strategija razvoja Udruženja Bosper 2024.-2027.-2034 godine iz koje proizilazi da poslodavca da od oktobra 2022. godine nema zaposlenih radnika. Ističe da posljednje tri godine nema prihoda iz projekata a iz čega slijedi zaključak da ne postoji nikakava mogućnost obezbjeđenja priliva novčanih sredstava koja bi omogućila eventualno stalno zaposlenje tužiteljice, da bi ostanak na snazi ugovora ugrozio svrhu postojanja poslodavca koji nije osnovan temeljem Zakona o privrednim društvima u smislu isključivog ostvarivanja dobiti, da poslodavac posjeduje određena novčana sredstva koja su namjenjena za njegov razvoj a da nisu predviđena kao prihod zaposlenika, da je angažovao vještaka ekonomske struke koji je utvrdio da je smanjenje broja zaposlenih od 12 koliko je imao 2008. do 1 2021. godine, da je zbog nedovoljno realizovanih projekata donosio veli broj strategija i racionalizacija troškova i konsolidacija za izlazak iz nastalih problema, da prihodi od Društva Plant ne trebaju pokrivati troškove plata zaposlenih u Udruženju, niti

tuženi treba uzimati ostvarenu dobit od Plant doo, da bi se neplanskim trošenjem sredstava sa računa Razvojnog fonda doveo u pitanje opstanak poslodavca, da je neopravdano da poslovne jedinice koje posluju sa dobitkom pokrivaju one koji posluju sa gubitkom te da tuženi mora voditi brigu o interesu Društva Plant koje ispunjava zakonsku obavezu kroz profitabilno poslovanje u skladu sa Zakonom o privrednim društvima. U rješenju se navodi i da prikupljeni prihodi od donacija i /ili dobit ostvarene kroz društvo Plant se imaju koristiti za realizaciju konkretnih projekata udruženja definisanih svojim strategijama a ne za pokrivanje operativnih troškova zaposlenih u nedostatku tekućih projekata te navodi da je tuženi 07.04.2025. godine Odluku o osnivanju Investicionog fonda sa svrhom i namjenom ulaganja sredstava poslodavca u različite vrste imovine i razvojnih inicijativa kojim je planirano zajedničko ulaganje sa drugim pravnim licima te da je namjena Investicionog fonda smanjenje troškova poslovanja. Imajući u vidu navedeno te činjenicu da se ne može od poslodavca da tužiteljicu zaposli na druge poslove ili prekvalifikuje odnosno dokvalifikuje te kako kod tuženog ne postoji Vijeće uposlenika niti Sindikat i ne postoji obaveza konsultovana tuženi je donio navedeno rješenje.

Tužiteljica je na isto putem punomoćnika izjavila prigovor dana 14.05.2025. godine povodom kojeg je donesena odluka o odbijanju prigovora od strane tuženog od 10.06.2025. godine, a tuženi je tužiteljicu odjavio sa osiguranja 12.06.2025. godine. Tuženi je donio i rješenje o korištenju preostalog dijela godišnjeg odmora dana 28.04.2026. godine. Sve navedeno proizlazi iz predloženih dokaza.

Tuženi je kao dokaze predložio i strategiju održivosti tuženog sa planom rada 2016. do 2020. godine, Elaborat o finansijskoj konsolidaciji tuženog i Plan rada za 2022. godinu kao i strateški okvir za razvoj tuženog 2022.-2023. godine a uvidom u presudu ovog suda broj 32 0 Rs 433255 22 Rs od 22.02.2024. godine je vidljivo da se i u tom postupku tuženi pozivao na navedene dokumente kao osnov za otkaz tužiteljici a što taj sud u tom postupku nije prihvatio niti ovaj sud smatra da tuženi može ponovo da se poziva na navedene dokumente kao razlog za otkaz tužiteljice u ovom postupku, niti su ti akti takve prirode da mogu opravdati otkaz tužiteljici jer ne opravdavaju isti niti zaista sadrže razloge za otkaz na koje se poziva tuženi.

Nadalje, tuženi je donio i Strategiju razvoja tuženog 2023.-2027. te strategiju razvoja tuženog 2024.-2027.-2034. godine. U Strategiji razvoja 2024-2027-2034 se navodi i da je jedan od ciljeva kontinuirano raditi na poboljšanju produktivnosti zaposlenih pa je nejasno o kojim zaposlenim govori kada tuženi otpušta tužiteljicu, a potencira da uposlenici tuženog mogu dobivati plate samo od ličnog angažovanja na realizaciji obezbjeđenih projekata. Navedeno je i da kod tuženog postoje oročena sredstva od 1.200.000,00 KM, kao i razvojna sredstva oko 200.000,00 KM. Takođe je i u Strategiji razvoja tuženog 2023.-2027. naveo strateški pravac i prioritet poboljšanje produktivnost zaposlenih a da samo udruženje u tom trenu nije imalo nijednog zaposlenog jer je tada tužiteljica prvi put dobila otkaz.

Uvidom u nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke je utvrđeno da ukupna neto plaća sa porezom na dohodak koju bi tužiteljica ostvarila da je ostala u radnom odnosu kod tuženog za period od 07.07.2025. godine do 25.01.2026. godine kao dana obavljenog vještačenja iznosi 7.953,82 KM, od čega se na neto plaću po umanjenju poreza na dohodak odnosi 7.368,42 KM, po mjesecima kako je navedeno u izreci presude i na porez na dohodak 585,40 KM, a ukupni

doprinosi za penzijsko invalidsko osiguranje (17%+2,5% na bruto osnovicu) na obračunate plaće tužiteljice za period od 07.07.2025.godine do 25.01.2026. godine iznose 2.247,81 KM, od čega se na doprinose za PIO/MIO na teret obveznika doprinosa iz osnovice odnosi 1.959,63 KM, a na doprinose za PIO/MIO na teret poslodavca na osnovicu iznos od 288,18 KM.

Vještak se izjasnila, a vezano za zadatak tuženog, da je izvršila analizu bruto bilansa glavne knjige tuženog po godinama od 01.01.2015. do 26.11.2025. godine (dana dostavljanja vještaku) i obrasce godišnjeg obračuna, te podaci koji su izneseni u Nalazu i mišljenju su isključivo iz navedenih dokumenata, a koji služe za sastavljanje obrazaca godišnjeg obračuna zvanično ovjerenih i predatih Agenciji za finansijske, informatičke i posredničke usluge, odnosno Finansijsko – informatičkoj agenciji, te vještačenje nije obuhvatilo utvrđivanje tačnosti knjigovodstvenog evidentiranja, nego su analize rađene isključivo na osnovu navedenih zvaničnih podataka. Vještak navodi da se analizom iskazanih podataka može utvrditi da su u periodu od 2015 do 2017. godine rasli ukupni prihodi sa 316.282,36 KM u 2015. godini, na 331.487,00 KM u 2016. godini da bi u 2017. godini iznosili 438.964,91 KM i u istoj godini su najveći iskazani prihodi u odnosu na cjelokupno posmatrani period dok nakon 2017. godine dolazi do pada prihoda, te sa 396.967,60 KM u 2018. godini padaju na 263.810,04 KM u 2019. godini, 209.847,14 KM u 2020. godini i konačno na 24.714,72 KM u 2021.godini, u kojoj se kreće sa angažovanjem sredstva za pokriće ostvarenog gubitka.

Vještačenjem je utvrđeno da su u periodu od 2015. do 2020. godine najznačajniji prihodi evidentirani na kontima grupe 412 Humanitarni prihodi, te čine od 61,01% do 87,59 % ukupnih prihoda, ovisno o godini te da je aktom broj: 81-11/25 od 26.11.2025.godine vještak obaviješten da Udruženje BOSPER nije imalo niti jedan poziv za projekat te nije apliciralo ni za jedan projekat od 2021. do 2025. godine, i nije imalo nikakvih prihoda od projekata posljednjih 5 godina. Vještak se izjasnila i da u periodu od 01.01.2022. do 26.11.2025. godine nisu evidentirani prihodi na kontima grupe 412 Humanitarni prihodi, odnosno nisu evidentirani prihodi po projektima, zatim da su u periodu od 2021. godine do dana dostavljanja podataka vještaku, prihodi ostvarivani uglavnom iz ostalih prihoda, a od 2022. godine isključivo iz ostalih prihoda i to iz rezervi i dobiti preduzeća Plant d.o.o. Vezano za stanje konta grupe 381 Unaprijed naplaćeni, odgođeni prihodi, a na kojima se iskazuju prihodi naplaćeni u tekućem periodu koji se odnose na naredni obračunski period, iz nalaza proizlazi da ukupno unaprijed naplaćeni prihodi po donacijama/projektima na dan 01.01.2015. godine iznose 917.455,16 KM, dok je stanje na dan 26.11.2025. godine 616.470,59 KM i isti se priznaju u periodu na koji se odnose (najčešće po principu sučeljavanja sa rashodima), dok su se troškovi plaća i ostalih ličnih primanja zaposlenih po godinama kretali 22,73% ukupnih prihoda u 2017. godini (kada su bili i prihodi najveći) do 43,10 % ukupnih prihoda u 2021. godini, ali bez 2025. godine u kojoj su isplaćene razlike plaća po presudi i 2023 i 2024. godinu u kojoj nije bilo uopšte troškova zaposlenih a posmatrano u odnosu na projektne prihode odnos je od 25,95% u 2017. godini do 54,92% u 2015. godini te u 2022. godini nisu ostvareni prihodi po projektima, te ni plaće nisu finansirane iz projekata.

Iz nalaza i mišljenja vještaka je utvrđeno da minimalni godišnji/periodični projektni prihodi koji su potrebni da bi se održavalo stalno radno mjesto profila tužiteljice uz uslove plaće koju je tužiteljica ostvarivala iznose minimalno

27.460,5 KM (25.764,71 KM + 1.695,79 KM) a da bez obzira što je tuženi udruženje, ukoliko ne postoje stalni izvori finansiranja koji podrazumijevaju dotok novih sredstva, samo postojanje i poslovanje tuženog je upitno jer sredstva rezerve koja se povlače za pokriće gubitka u jednom trenutku neće biti više dostatna, a s druge strane finansiranje iz dobiti drugog pravnog lica, bilo da je to zavisno preduzeće ili treće lica, ima granicu, s tim da samo postojanje tuženog kao udruženja nema za svrhu ostvarivanje dobiti, ali se mora obezbijediti stabilan izvor finansiranja. Vještak se izjasnila i da to da li će stabilnom izvoru finansiranja pridonijeti angažovanje tužiteljice kroz ugovor o radu ili angažovanje lica po potrebi, ovisi o dugoročnoj strategiji tuženog i ciljevima koje isti postavlja. Vezano za zadatak da se utvrde promjene u imovini (aktivni) i obavezama udruženja 2015-2025, vještak se izjasnila da se analizom podataka može utvrditi da je od 2015 do 2025 godine došlo da pada aktive sa 3.064.985 KM na 2.634.086 KM, odnosno za 430.899 KM.

U dijelu zadatka da vještak ocijeni postoji li, gledano ekonomski, trajni manjak posla za stalno radno mjesto profila tužiteljice u 2024/2025 vještak se izjasnila da sama činjenica da nema novih projekata na koje se tuženi prijavljuje u periodu od 2022 do 2025. godine i da nema finansiranja po tom osnovu, odnosno ostvarenih prihoda, ukazuje na potrebu racionalizacije troškova te da se razvojni/investicioni fond osniva s ciljem finansijske podrške projektima i aktivnostima koje doprinose održivom ekonomskom razvoju, povećanju konkurentnosti, unapređenju infrastrukture, otvaranju novih radnih mjesta i podsticanju inovacija. Navodi da su sredstva istog namijenjena prvenstveno za finansiranje ili sufinansiranje razvojnih i investicionih projekata od strateškog značaja i ne mogu koristiti za tekuću potrošnju, osim ako je to izričito dozvoljeno posebnim aktima. Stoga vještak smatra da ne bi trebalo biti opredjeljenje da se iz razvojnog fonda finansiraju tekući troškovi.

Vještak je saslušana i na glavnoj raspravi te se vezano za novčana sredstva koja se nalaze na računu, izjasnila da formalno gledano, na računima Udruženja se nalaze dovoljna sredstva da bi se mogla isfinansirati plata, odnosno troškovi zaposlenih i za šest godina, ali to bi bilo čisto finansiranje iz akumuliranih prethodnih perioda, a ne iz tekućeg perioda, te razlog zašto nema prihoda u posljednjih par godina je prema mišljenju vještaka to što nema humanitarnih prihoda, a prema izjašnjenju tuženog dostavljenom vještaku i uz nalaz, nisu ni aplicirali za nove projekte. Vještak se izjasnila da se tokom godina razlika između prihoda i rashoda pokrivala iz akumuliranih sredstava ranijeg perioda a da tuženi iako nije profitabilno udruženje što i ne mora biti, bi trebalo imati redovne izvore finansiranja koji bi pokrivali redovne rashode, pa i rashode plata.

Tužiteljica je saslušana u svojstvu parnične stranke te je u svom iskazu navela da je poslije prethodnog otkaza vraćena na posao, žalila se da nema uslova za rad pa je tražila iste i pozivala članove Skupštine koji su očekivali da prihvati rad od kuće što je nemoguće obzirom na prirodu posla, navodi da joj nisu davali nikakve zadatke, da je direktor bježao od komunikacije, da se na posao vratila 12.01.2025. godine a uskoro joj dali rješenje da ide na godišnji odmor nakon čega su joj dali otkaz. Navodi da je ranije zajedno sa drugim kolegama radila u timu kako i treba da se radi, da je nakon povratka na posao bilo projekata koje je uzimala i davala prijedlog na što se Skupština i direktor oglašili. Tužiteljica se izjasnila da je kod tuženog radila od 2015. godine iste poslove sa drugačijim nazivima radnog mjesta, da tuženom od 2022. do 2025. godine nije odobren niti

jedan projekat jer kako tvrdi nisu radili a da uvijek ima poziva te da je u periodu 2025. godine ona bila jedina zaposlenik, da je u periodu 2022.-2025. godina radila i druge poslove što je potrebno oko administracije, da je tražila od uprave da se realizuju projekti, da je podnosila određene prijave protiv ovlaštenih lica kod tuženog, da je kod tuženog doživjela mobing praznog stola gdje niko nije htio sa njom da priča, te se obraćala i tražila svoja prava.

U svojstvu zakonskog zastupnika tuženog je saslušan R.S., predsjednik Skupštine tuženog koji navodi da je u periodu 2022. i 2025. godine došao projektni prijedlog od H.M. a da nije bilo drugih projekata niti je postojalo treće lice kao finansijer a da je jedini uposlenik H.M. imala zadatak da proslijedi projektne koncepte te da je samo jedan proslijeđen. Isti se izjasnio da u periodu 2022. – 2025. nije ostvaren projektni prihod nego su prihodi ostvarivani iz dobiti Plant doo koji je pravno lice u vlasništvu tuženog a dobit se dijelom koristila za finansiranje operativnih troškova te smatra da se radno mjesto tužiteljice ne može finansirati bez novih projektnih prihoda a potvrđuje da je bilo mnoštvo prijava tužiteljice te tvrdi da su sve odbijene. Navodi i da ne postoji nijedno radno mjesto na koje se tužiteljica može rasporediti i da su odluku o ukidanju njenog radnog mjesta donijeli radi nedostatka sredstava a u pogledu sredstava koji postoje na račun tuženog navodi da su to sredstva razvojnog fonda koja su sredstva za razvoj a ne sredstva za plate te da se plaćanje tužiteljičinih plata u periodu između 2022.-2025. finansirala iz sredstava rezerve a nakon toga kada su morali tužiteljicu vratiti po odluci suda iz sredstava razvojnog fonda.

Tvrdi da direktor nema platu a da on kao predsjednik Skupštine se izjasnio da neće biti održano više od dvije skupštine radi uštede sredstava. Zakonski zastupnik se izjasnio i da postoje sredstva koje je donirala SIDA gdje postoji pismo o namjeni tih sredstava i donaciji istih, da je on predsjednik Skupštine sposoban da piše projekte ali njegov zadatak nije da piše projekte, da će tuženi održati razvoj preko Planta a ne pisanjem projekata, da je trenutna svrha Bospera osiguranje proizvodnje rasadnog materijala za tržište BiH, da Bosper ulaže u Plant iz sredstava razvojnog fonda a korespondenciju između Planta i Bospera tvrdi da obavlja on.

Kao svjedok je saslušan A.H. koji je zaposlen u Plant doo čiji je vlasnik tuženi i to kao direktor od 2012. godine te isti navodi da u Bosperu u periodu od 2022. do 2025. nema odobrenih projekata a da su glavni izvori prihoda za Bosper bili prihodi od Plant doo te da Bosper na tržištu projekata nije uspio obezbjediti sredstva koja bi omogućila funkcionisanje udruženja a tvrdi da je praksa finansiranja operativnih troškova tuženog u pomenutom periodu iz kamata od oročenih sredstava i dobiti iz Planta. Tvrdi da postoje razvojna i investiciona sredstva kod tuženog a da im je svrha razvoj poljoprivrede te da ne postoji pravni osnov da se iz dobiti Planta finansiraju plate radnika Bospera nego se dobit pokriva za pokrivanje troškova i Bospera koji se odnosi na prostorije Bospera. Smatra da u periodu od 2022. do 2025. nije postojao obim posla kod tuženog koji bi zahtijevao stalno radno mjesto profila poput tužiteljice te tvrdi da je postojala mogućnost da se tužiteljica angažuje u Plant doo a tvrdi da joj to bilo ponuđeno ali da nije bilo potvrde i da su njihove aktivnosti sezonskog karaktera. Smatra da bi korištenje dobiti Planta za finansiranje plaće tužiteljice bilo opterećenje za Plant koji ima za cilj da obezbjedi vlastita sredstva za vlastite plate. Tvrdi i da se apliciranjem na projekte bavi predsjednik Skupštine a da u periodu od 2022.-

2025. nije prijavio niti jedan projekat jer ih nije bilo i jer su bili pod inspekcijama te da tuženi ima i oročena sredstva za koja i ne zna na koji račun su prebačena.

Kao svjedok je saslušan i S.S. koji se izjasnio da je član Skupštine tuženog, da u periodu od 2022. do 2025. godine nisu imali projekata za realizaciju a njegova pretpostavka je da ako je bilo poziva, tuženi je trebalo da se prijavi ali on misli da istih nije bilo, ali se on nije time bavio, pa je sud tražio razjašnjenje kako mu je onda poznato da poziva nije bilo te se izjasnio da nije bilo apliciranja od strane tuženog, ali navedeno ne može značiti da poziv nije ni bilo. Tvrdi da je tuženi u tom vremenskom periodu bio u teškom finansijskom položaju jer je trebalo pokriti tekuće troškove, održavanje objekata, grijanje, računi i slično, a nisu imali projekata iz kojih bi se prihodi ostvarili a on i ostali članovi Skupštine su reducirali svoje naknade tako da iste primaju samo za održavanje sjednice Skupštine. Tvrdi da su već od 2010. godine počeli sa racionalizacijom poslovanja obzirom na povlačenje ranijih finansijera te su smanjivali i broj zaposlenika koji su sami napuštali Bosper pa je ostao jedan uposlenik zbog čega je donesena odluka broj 14-12/2022 o ukidanju radnog mjesta tužiteljice zbog troškova. Tvrdi da nisu imali potrebe za stalnim radnim mjestom profila tužiteljice i da je nisu imali gdje rasporediti niti prekvalifikovati ili dokvalifikovati te tvrdi da je sve poslove tuženog kad nisu imali zaposlenih vodio predsjednik skupštine R.T., a da su u periodu od 2022. do 2025. godine angažovali samo jednu osobu iz IT sektora radi dizajna web stranice i fejbuk profila. Svjedok tvrdi da se Investicioni fond koristi za održavanje fonda i za investiranje da bi se održalo poslovanje te da se sredstva ne mogu koristiti za plaće. Za Plant doo navodi da je osnovan od strane tuženog te da imaju odvojeno finansijsko poslovanje a da se jedan dio dobiti prebacuju na Bosper, ali se ne može po mišljenju svjedoka koristiti za isplatu plaća. Tvrdi da tužiteljici nije opstruiran rad nakon povratka na posao a da mu je to poznato na osnovu izvještaja tuženog i predsjednika Skupštine te da su zadaci koji su dati tužiteljici od 15.01.2025. godine specificirani da se pokuša naći rješenje i neki javni poziv. Vezano za oročena sredstva i prebacivanje istih navodi da su prebačena na Turkish i Union banku a navodi da se ne sjeća koji je to iznos. Svjedok se izjasnio i da se od povratka tužiteljice na posao nije sa njom susretao a vezano za poslove tužiteljice o tome su raspravljali na Skupštini.

Podvodeći utvrđeno činjenično stanje pod norme materijalnog prava, sud je našao da je tužbeni zahtjev u cjelosti osnovan.

Odredbom člana 96. stav 1. ZOR propisano je da poslodavac može otkazati radniku ugovor o radu, uz propisani otkazni rok, ako je takav otkaz opravdan iz ekonomskih, tehničkih ili organizacijskih razloga. Stavom 2. istog člana je propisano da poslodavac može otkazati ugovor o radu u slučajevima iz stava 1. ovog člana ako se ne može osnovano očekivati od poslodavca da zaposli radnika na druge poslove ili da ga prekvalifikuje i dokvalifikuje za rad na drugim poslovima. Odredbom člana 102. istog Zakona je propisano da je u slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu, na poslodavcu teret dokazivanja postojanja opravdanih razloga za otkaz ugovora o radu u smislu člana 96. stav 1. a) i b) i člana 97. stav 1. i 2. ovog Zakona.

To znači da kod poslovno uvjetovanog otkaza ugovora o radu poslodavac može dati otkaz ugovora o radu ako prestane potreba za obavljanjem određenog posla zbog ekonomskih, tehničkih ili organizacijskih razloga, a koji razlozi su međusobno usko povezani, gdje ekonomske poteškoće ili ciljevi podizanja

profitabilnosti dovode do uvođenja novih tehnologija, što često utiče na smanjenje potrebe za brojem radnika, kao što i organizacijske promjene u vidu preraspodjele poslova radi racionalizacije poslovanja dovode do ukidanja radnih mjesta.

Novu odluku o otkazu ugovora o radu, a koja je predmet pobijanja u ovom postupku, tuženi je kako navodi, donio zbog ekonomskih, tehničkih i organizacijskih razloga, koji su prethodno obrazloženi u obrazloženju rješenja o otkazu ali na tuženom je bio teret dokazivanja da je otkaz ugovora o radu tužiteljici bio opravdan iz navedenih razloga, a koje razloge tuženi nije dokazao. Tako tuženi u obrazloženju odluke o otkazu navodi da je donio odluku kojom je ukinuo radno mjesto tužiteljice, a zanemaruje da je upravo na isto radno mjesto koje je navodno ukinuo, ponovo vratio tužiteljicu provodeći raniju prvostepenu presudu, pa nije jasno kako ju je onda ranije vratio na nepostojeće radno mjesto. Nadalje, tuženi se u obrazloženju odluke o otkazu poziva između ostalog na akte Strategija održivosti udruženja sa planom rada 2016 - 2020, Strateški okvir za razvoj tuženog 2022-2023. godina od 14.07.2022. godine, Elaborat o ekonomsko finansijskoj konsolidaciji udruženja – Plan rada za 2022. godinu sa elaboratom od 14.07.2022. godine, kojim je ukinuo radno mjesto tužiteljice, a svi navedeni akti nisu dokaz da je došlo do potrebe racionalizacije radne snage i prestanka potrebe za obavljanje poslova tužiteljice, jer činjenica da tuženi smatra da će racionalizirati troškove otpuštanjem tužiteljice ne opravdava otkaz tužiteljici, jer bi to značilo da bi svaka firma otpuštanjem radnika ostvarila uštede. Sem toga i u ranijem postupku je sud ocjenio da ti akti nisu podobni da se dokaže opravdanost otkaza tužiteljici, pa se tuženi i ne može pozivati na njih u smislu opravdanosti ponovnog otkaza.

Ni to što tuženi donosi nove akte i to Strategija razvoja tuženog 2023-2027 u decembru 2022. i u septembru 2024. "Strategija razvoja udruženja Bosper 2024-2027-2034 godina" u kojoj navodi da od oktobra 2022. godine nema zaposlenih radnika, te da je tužiteljica jedini radnik koja je sudskom odlukom vraćena na posao, a da bi u pogledu ekonomske isplativosti, ostanak na snazi ugovora o radu sa istom, ugrozilo svrhu postojanja poslodavca, ponovo ne opravdava otkaz, jer tuženi samo postupa po ranijem principu donošenja akata kojima nastoji opravdati otkazivanje ugovora o radu tužiteljici.

Tužiteljici je otkaz ugovora o radu dat između ostalog i zbog smanjenja obima posla, te je na tuženom bio teret dokazivanja da je objektivno i došlo do smanjenja obima posla u prethodnom periodu u odnosu vrijeme otkazivanja ugovora, gdje tuženi tvrdi da su to novonastale okolnosti.

Tuženi je na te okolnosti saslušavao zakonskog zastupnika i svjedoke A.H. i S.S., koji su tvrdili da u periodu od 2022 do 2025 godine nije bilo projekata, a svjedok A.H. je još naveo da se projektima bavio u prethodnom periodu od 2022 do 2025 predsjednik Skupštine a da nije navodno bilo projekata jer nije bilo poziva, dok svjedok S.S. pretpostavlja da nije bilo poziva, jer navodno bi se tuženi prijavljivao. Da nije bilo prijava na projekat navodi i vještak, ali sud nije poklonio vjeru iskazu svjedoka u dijelu u kojem se tvrdi da poziva nije bilo, jer se navedeno ničim ne potkrepljuje a svjedoci su direktor Plant doo koje je osnovano od strane tuženog i ima za cilj da tuženi uspije u sporu dok je drugi svjedok član Skupštine. Sem toga i saslušani predsjednik Skupštine R.S. je naveo da je u periodu 2022. i 2025. godine došao projektni prijedlog od H.M. a da je jedini uposlenik H.M. imala zadatak da proslijedi projektne koncepte te da je samo jedan proslijeđen. Tužiteljica upravo i nije mogla proslijediti više projekata sve i da je htjela, kad se

uzme u obzir da je dobila otkaz po prethodnoj odluci od 31.08.2022. a tek krajem decembra 2024. po sudskoj odluci vraćena na posao, pa je vrlo brzo donesena odluka kojom se šalje na godišnji odmor a zatim je uslijedio novi otkaz ugovora o radu tužiteljici. Tuženi kao da i nije zainteresiran za projekte, jer se ne čini vjerovatnim da u periodu od 3 godine ni na jednom nivou vlasti nije bilo nijednog projekta za koji bi tuženi mogao aplicirati. Sem toga, predsjednik Skupštine, pojašnjavajući nepostojanje potrebe za radnim mjesto tužiteljice tvrdi da on može pisati projekte a s druge strane da to nije njegov posao, niti je isti prijavio ijedan projekat za svo proteklo vrijeme pa je i u postpuanju tuženog krivica nepostojanja prihoda po osnovu projekata, odnosno nema dokaza da je tuženi bar pokušao prijaviti neki projekat pa ostvariti prihod čime je sam kreirao smanjenje obima posla.

Tuženi je proveo vještačenje po vještaku ekonomske struke u ovom postupku s ciljem dokazivanja opravdanosti otkaza tužiteljici. Međutim, sud ne nalazi da je tuženi provedenim vještačenjem dokazao razloge za otkaz kako je naveo u obrazloženju. Iz nalaza vještaka Almire Hurić proizlazi da je s godinama došlo do opadanja prihoda tuženog kako je obrazloženo ali je vještačenjem utvrđeno vezano za stanje konta 381-Unaprijed naplaćeni odgođeni prihodi, da unaprijed ukupno naplaćeni prihodi po donacijama/projektima na dan 01.01.2015. iznose 917.455,16 KM a stanje na dan 26.11.2025. godine je 616.470,59 KM pa postoje sredstva za finansiranje plaća, a osim ovih navedenih, i sredstva koja su prebačena na drugu banku.

Naime, saslušani svjedoci u ovom postupku su se izjasnili, da osim sredstava za koja se zna, postoje sredstva koja su prebačena na neku banku a prema izjavi svjedoka S.S. najvjerovatnije na račun Turkish banke i Union, te je to navedeno i u Strategiji 20024-2027-2034m da postoje sredstva od 1.200.000,00 KM, pa je jasno da postoje još dodatna sredstva i da ne stoje navodi tuženog o razlozima za otkaz tužiteljici usljed nedostatka sredstava i projekata, te se stiče dojam da su sredstva i prebačena na drugi račun s ciljem otkaza tužiteljici i opravdanja razloga za isto. Naime, ovom sudu su dostavljeni podaci Ziraat Banke, kojim se obavještava Sud da je tuženi posjedovao račune u navedenoj Banci, te da su isti ugašeni te je i Intesa Sanpaolo Banka dostavila dana 23.02.2026. godine dopis u kojem navodi da je za tuženog stanje na računu 4.841,80 KM, međutim, uvidom u prvostepenu presudu broj 32 0 Rs 433255 22 Rs od 22.02.2024. kao i dopise banaka dostavljene u tom postupku, vidljivo je da je tom sudu dostavljen dopis od strane Ziraat Bank od 01.11.2023. godine iz kojeg proizilazi da je stanje na računu tuženog na dan 01.10.2022. godine bilo 1.465.958,04 KM, te na računu kod Intesa San Paolo banka od 09.11.2023. godine stanje na dan 30.09.2022. godine – 5.167,00 KM, pa je nejasno gdje su nestala sredstva u tom iznosu u međuvremenu, odnosno jasno je da su prebačena na drugu banku kako se navodi, te da tuženi ima sredstva i za poslovanje i za finansiranje rada tužiteljice. Tuženi ničim nije dokazao navode iz osporavanog rješenja kojima ukazuje da osniva Investicioni fond, da planira investicije sa drugim pravnim licima, da je namjera fonda smanjenje tekućih troškova poslovanja, a niti je dokazao da ovi navodi predstavljaju osnov za zakonit otkaz iz člana 96. Zakona o radu. Sem toga, vještak u nalazu i mišljenju navodi da se Investicioni/razvojni fond osniva s ciljem, između ostalog, otvaranja novih radnih mjesta te s ciljem podrške projektima i projektnim aktivnostima, pa je nejasno kako onda navedeno može biti i razlog za otkaz ugovora tužiteljici, odnosno otkazuje se ugovor tužiteljici a cilj investicionog fonda je otvaranje radnih mjesta i podrška projektima, na

kojima onda nije jasno ni ko bi radio ako tuženi nema nijednog zaposlenika a predsjednik Skupštine navodi da nije njegov zadatak da piše projekte. Vještak je odgovorila postavljenom zadatku i dala odgovore na postavljena pitanja, ali iz nalaza i mišljenja ne proizilazi činjenica da postoje opravdani razlozi za otkaz iz razloga koje navodi tuženi, a naročito imajući u vidu da je vještak utvrdila da tuženi ima dovoljno sredstava da tužiteljici isplaćuje plaće i doprinose do njene 65. godine, odnosno do dana ispunjavanja uslova za starosnu penziju po osnovu godina života kako je to prethodno navedeno, jer za plaće do penzije treba izdvojiti 27.460,50 KM za godinu dana, a na dan 26.11.2025. godine na računu tuženog ima 616.470,59 KM, koji iznos je uplaćen na ime donacije, dakle bespovratnih sredstava tuženom na ime realizacije ciljeva za koje je udruženje osnovano, a koja sredstva su i ranije pokrivala i iznose plaća. Nadalje, tuženi nije privredno društvo nego neprofitno udruženje koje nema svrhu ostvarivanja dobiti, te bi se moglo i očekivati da će se kroz daljnji angažman tužiteljice obezbjediti i prijava na projekte i novi izvori finansiranja te sama činjenica da ne postoje stalna sredstva finansiranja tuženog, ne predstavlja pravni osnov za zakonit redovni otkaz iz člana 96. ZOR. Naime, ni u ranijem periodu nije bilo garancije postojanja stalnog izvora finansiranja, pa ni u vrijeme zasnivanja radnog odnosa tužiteljice kod tuženog, već se tuženi finansirao iz donatorskih sredstava i projekata na kojima su radili zaposleni, među kojima i tužiteljica. Iz navoda tuženog proizilazi da isti planira investicije, proširenje posla i sl. a tvrdi da nije ekonomski opravdano održati na snazi Ugovor o radu sa tužiteljicom, te slijedeći takvo razmišljanje slijedi da će ušteda sredstava biti izvršena ako se da otkaz tužiteljici, a koja mjera očito ne može dati rezultat, jer takav rezultat nije dala ni sa prethodnim otkazom za koji je u prethodnom postupku vođenom po tužbi tužiteljice utvrđeno da je nezakonit. Tuženi dakle nije dokazao razloge iz odluke o otkazu na koje se poziva, jer postoji dovoljno sredstava za finansiranje i plaće tužiteljice, nije dokazao da je uveo bilo kakvu novu tehnologiju ni da se radi o novoj organizaciji, a smanjenje obima posla je i uslijedilo i iz razloga što je tuženi dao otkaz tužiteljici a članovi Skupštine nisu poduzimali ništa u smislu prijave na nove projekte i ostvarenja prihoda, te se opravdanje za otkaz se ne može naći u težnji tuženog da smanji broj zaposlenih, kako to se u aktima tuženog navodi, sa 1 na 0.

Tuženi je morao dokazati da je je radi ekonomski uspješnijeg poslovanja i uštede morao izvršiti reorganizaciju procesa poslovanja. U pogledu tehnoloških razloga, na tuženom je bio teret da dokaže da je tužiteljica postala višak zbog tehnoloških razloga budući da su nastupile okolnosti koje su nastale uvođenjem nove tehnologije, zbog čega da je došlo do viška radne snage. Pri tome tehnički razlozi otkazivanja ugovora su posljedica aktivnosti samog poslodavca koje su usmjerene na unaprjeđenje dosadašnjeg načina poslovanja uvođenjem nove tehnologije rada, a tuženi nije dokazao da je uveo bilo kakvu novu tehnologiju, nego smatra da se troškovi mogu reducirati otpuštanjem tužiteljice i da nema potrebe za njenim radom, a što nema veze sa novim tehnologijama, niti se može prihvatiti kao opravdan razlog za otkaz cilj tuženog da nema nijednog zaposlenika.

Tuženi samo paušalno navodi da je razmotrio mogućnost prekvalifikacije i dokvalifikacije tužiteljice, ali isto nije ničim dokazao kao ni navode da je uzeo u obzir životnu dob, niti u kojem smislu. Naime, nesporno je da je tužiteljica kao inženjer stočarstva raspoređena na radno mjesto Stručni saradnik za pripremu i realizaciju projekata i ostale administrativne poslove, dakle i za poslove koji se

ne tiču direktno njene struke već između ostalog i administrativne poslove, a u osporavanom rješenju je tuženi naveo da namjerava osnovati Investicioni fond sa svrhom ulaganja sredstava i razvojnih inicijativa, što znači da, ako je to istina, bi i te poslove tužiteljica mogla obavljati jer su usko vezani sa poslovima koje je do sada obavljala. Kako tuženi ničim nije ni dokazao da je osnovao bilo kakav Investicioni fond, sud nalazi da su ti navodi u osporavanom Rješenju samo paušalno navedeni i predstavljaju opravdanje tuženom za otkaz ugovora tužiteljici. Nadalje, nije dokazano ni da je tužiteljicu tuženi pokušao rasporediti na neko drugo radno mjesto. Jasno je da nema drugih radnih mjesta kod tuženog Udruženje Bosper, ali direktor Plant doo tokom postupka tvrdi da joj je nuđeno zaposlenje u Plant doo, a da nije bilo potvrde ali to ničim nije dokazano, iako je društvo Plant upravo osnovano od strane tuženog.

Nadalje, vezano za činjenicu da tuženi u toku nema projekata, nije jasno kako ih može imati kada nema zaposlenih s tim da se zakonski zastupnik tuženog R.S. u svom iskazu izjasnio da je stručan za pisanje projekata ali da je njegova uloga kod tuženog da bude predsjednik skupštine, a ne da piše projekte pa je jasno da je tuženom potreban radnik koji će raditi na projektima, a obzirom na ciljeve društva.

Kako je shodno odredbi člana 96. stav 1. tačka a) ZOR-a kod poslovno uslovljenog otkaza ugovora o radu kao što je konkretni slučaj, na poslodavcu bio teret dokazivanja da je prestanak potrebe za obavljanjem poslova na koje je tužiteljica raspoređena bio uzrokovan ekonomskim, tehničkim i organizacijskim razlozima tuženog a navedeni razlozi nisu dokazani, to je sud i našao da se radi o nezakonitom otkazu.

Tužiteljica je novčana potraživanja opredjelila naspram nalaza i mišljenja vještaka, koji je našao da ukupna neto plaća bez poreza na dohodak, a koju bi tužiteljica ostvarila da je radila za period iz izreke iznosi 7.368,42 KM sa pojedinačnim mjesečnim iznosima kao u izreci, a navedenim u nalazu vještaka, a doprinosi za PIO ukupno 2.247,81 KM te je sud navedeni zahtjev usvojio u cijelosti te obavezao tuženog pored isplate potraživanja po osnovu neto plaća za utuženi period i na isplatu zakonskih zatezних kamata iskazanu po mjesecima počev od dana dospelosti svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa pa do isplate sve u vezi sa odredbom člana 79 ZOR-a.

Imajući u vidu navedeno, sud je donio odluku kao u izreci, a primjenom odredaba člana 96 stav 1 ZOR, 123 ZPP-a, te člana 106 stav 1 i 2 ZOR.

Odluku o troškovima postupka sud je donio na osnovu odredaba člana 383, 386 i člana 396. ZPP-a, te člana 15 Tarife o nagradama i naknadi za rad troškova advokata FBiH („Službene novine F BiH“ br. 43/25).

Tužiteljica potražuje troškove postupka i to za sastav tužbe u iznosu od 672,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu u iznosu od 672,00 KM, zastupanje na ročištu za glavnu raspravu u iznosu od 780,00 KM, za zastupanje na nastavku ročišta za glavnu raspravu u iznosu od 780,00 KM, troškove vještačenja u iznosu od 300,00 KM, ukupno 3204,00 KM a kako je u sporu uspjela u cjelosti, dosuđeni su joj svi potraživani troškovi kao i kamate na iste od dana donošenja presude u skladu sa članom 28 Zakona o izvršnom postupku FBiH ("Službene novine Federacije BiH", br. 32/2003, 52/2003 - ispr., 33/2006, 39/2006 - ispravka, 39/2009, 35/2012 i 46/2016 i "Službeni glasnik BiH", br. 42/2018 - odluka Ustavnog Suda).

Tuženi potražuje troškove postupka i to za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 672,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu od 04.11.2025. godine u iznosu od 672,00 KM, i zastupanje na ročištima za glavnu raspravu od 17.02.2026. godine i 08.04.2026. godine u iznosima od po 780,00 KM, za uplaćeno vještačenje u iznos od 500,00 KM ali kako je u cjelosti izgubio spor, odbijen je njegov zahtjev za naknadu troškova postupka.

**Sudija
Šejla Čatić**

POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana donošenja presude. Žalba se podnosi Kantonalnom sudu u Tuzli, putem ovog suda, u četiri primjerka.